

To Breve.

Vi er vel vidende om, at Krigsbreve er en Læsning, der ikke længere er eftertragtet. Men vi ved ogsaa, at trods Vaabenstilstand, saa staar det kummerligt til i Verden med Forsonlighedens Aand, og vi længes efter ethvert lille Glimt, der virker som et Foraarstegn, en Forkyndelse om Hjertets Godhed og Overbærenhed — derfor bringer vi disse to Breve. Mærkeligt vil det maaske forekomme vore Læsere, at de er fremkommet i et engelsk Blad, men de som kender *The Challenge* vil vide, at dette Blad under Krigen paa smukkeste Maade har gjort sig til Talsmand for Frisind og Forsonlighed. Det første Brev er fra en ung engelsk Soldat til en tysk Mor, hvis Søn han har dræbt, det andet er hendes Svar:

.... det er Deres Søn. Jeg ved De kan ikke tilgive mig, for det var mig, der dræbte ham. Men jeg vil saa gerne have, at De skal vide, at han led ikke. Det var saa hurtigt forbi. Han havde Deres Billede i sin Lomme. Jeg sender det tilbage til Dem, skønt jeg meget gerne vilde beholde det. Jeg maa vel antage, at jeg er hans Fjende, skønt jeg ikke et Øjeblik føler det saadan. Jeg vilde give mit Liv for at faa ham igen. Jeg tænkte ikke paa ham eller paa Dem, da jeg skød efter hans Maskine. Han var Fjende — han udspjødte vore Folks Stilling. Jeg kunde ikke lade ham vende tilbage og fortælle, hvad han havde set — det var det samme som Død for vore Folk.

Jeg ved, De maa have elsket ham. Min Mor døde, da jeg var en helt lille Dreng, men jeg forstaar, hvad hun vilde have følt, hvis jeg var blevet dræbt. Krig er ikke noget for Kvinder. Gode Gud, hvor jeg vilde ønske, det var forbi. Jeg er sikker paa, at hvis jeg kunde lægge mine Hænder paa Deres Søn og derved bringe ham til at vaagne — vi vilde blive Venner. Jeg ved at hans Legeme maa være Dem dyrebart; jeg skal tage mig af det og mærke mig hans Grav. Efter Krigen vil De jo nok tage ham hjem. Mit eget Hjerte er tungt. Jeg følte, det var min Pligt.

Svaret:

Jeg har intet at tilgive. Jeg ser Dem for mig, som De er, gjort utryg paa Grund af Deres gode Hjerte. For mig

er det, som De kommer til mig, som en lille Dreng, der er forfærdet over at være kommet til at gøre ondt, mens det han vilde var at gøre godt. Jeg er glad over, at De med en kærlig Haand har draget Omsorg for min Dreng. Jeg vilde hellere, at De end nogen anden skulde lægge hans jordiske Legeme til Hvile. Han var min yngste. Jeg tænker De saa, hvor fin og spinkel han var.

Jeg føler, hvor Deres Hjerte har været forpint ved at tænke paa, at De har dræbt ham, og det gør jeg, fordi Kvinders Samfølelse er en Virkelighed — alle Mænd er vore Sønner. Og dog er det maaske os Kvinder, der mere end Mændene har Skyld i denne Krig. Vi har ikke tænkt paa Verdens Børn, som var de vore egne. De var os saa dyrebare de smaa Barnehænder, der famlede ved vort Bryst, at vi glemte, at Barnehænder i hundredevis rakte efter os; og nu smerter mit Hjerte pinefuldt af Anger derover. Naar denne Krig er forbi, saa kom til mig. Jeg venter paa Dem.

En af de nye Regler.

I Udkastet til „Lov om Ægteskabets Retsvirkninger“ findes en saadan Mængde nye Regler, at det nok kan gøres nødvendigt at drage de enkelte frem til nærmere Undersøgelser.

Hvad siger Landbokvinder til den Regel, at en gift Mand eller Kvinde, der ejer en fast Ejendom (og som derved efter Udkastets Hovedregel selv raader over den), ikke uden sin Ægtefælles Samtykke kan sælge eller pantsætte den, hvis Ejendommen tjener til Familiens Bolig, eller hvis Ægtefællernes eller den anden Ægtefælles Erhvervsvirksomhed er knyttet til den?

Alle kender vi Eksempler paa, at en Mand har solgt en Gaard uden sin Hustrus Vidende og Vilje, men maaske i Beruselse eller efter daarlige Venners Raad, og derved har berøvet Familien dens Eksistensgrundlag. Maaske har Hustruen nedlagt et stort Arbejde i Gaarden og har haabet, at dette skulde komme Børnene til Gode. Er det ikke rigtigt og retfærdigt, at Hustruens og Børnenes Interesse bliver beskyttet paa denne Maade?

Reglen vil selvfølgelig faa mest praktisk Interesse for Landbostanden, men den omfatter forøvrigt alle Ejendomme, ogsaa Byejeendomme, hvor

lignende Hensyn ofte vil kunne gøre sig gældende. For at den ene Ægtefælle ikke ved den andens Nægtelse af Samtykke skal kunne forhindres i en normal og fornuftig Disposition, bestemmes det, at den ene Ægtefælle, naar den anden nægter sit Samtykke, skal kunne henvende sig til Øvrigheden, der da kan tillade Retsvirkningen, hvis der ikke findes at være rimelig Grund til Nægtelsen. Og hvis en Ejendom er Ægtefællens Særeje, kan han selvfølgelig frit raade over den.

A. H. B.

Nogle mindeord.

D. 29de januar døde en betydelig og begavet kvinde — Cecilie Anker — næsten 83 år gammel. Hun har levet sit liv ubemærket for almenheden, og hendes død er gået ligeså ubemærket hen som hendes liv. At hun ikke blev så kendt, som hendes rige evner og store omfattende kundskaber berettigede hende til, lå vel nærmest i to ting: hendes fine zarte sind og en enestående beskedenhed. Dernæst var hendes begavelse væsentlig af receptiv natur; hun fattedes ævnen til at frembringe. Men til trods herfor var der dog mange, som nød godt af hendes rige ævner og det var hendes elever.

Som ung tog hun lærerindeeksamen ved frk. Zahles institut og kom som lærerinde til vort hjem paa landet, hvor hun i 12 år underviste de 4 døtre og ikke alene var en ypperlig lærerinde, men blev familien en kær og trofast ven. Men hun tørstede efter at udvide sine kundskaber og drog på studierejse til Paris, hvor hun boede i dr. Cros' originale kunstnerhjem og deltog i familjens livlige ordskifter. Under titlen „Et parisisk kunstnerhjem for 25 år siden“ har hun skildret dette hjem i „Kvindernes blad“ for 8de januar 1897.

Fransk var hendes hovedfag; men hun lærte tillige spansk og italiensk: af gotiske og germanske sprog kunde hun tysk, engelsk, oldengelsk og oldnordisk, ligesom hun også studerede græsk. Hun havde desforuden omfattende historiske og kunsthistoriske kundskaber. Da hun kom til København, blev hun lærerinde i frk. Kruses skole, hvor hun virkede i mange år. Frk. Kruse, der kendte hende godt, sagde om hende: „Jeg har i Frk. Anker mistet en mangeårig kær og trofast Ven, der i en lang Aarrække var knyt-